

[Hagen Hagensen.]

Efter at spørgsmålet er rejst over for den højtærede finansminister, har jeg modtaget en lang række henvendelser fra mennesker over hele landet, der har været ude for ikke at kunne få deres ordning igennem, således som de havde påregnet at kunne det, og det er da også et spørgsmål, om der ikke bliver flere og flere, efterhånden som årene går og flere og flere må skifte arbejdssted. Det er for mig et spørgsmål om at tilvejebringe en rimelig ordning for disse mennesker, der ofte som nævnt uden egen skyld kommer ud for at skulle søge en anden stilling.

Stavnsbåndet blev som en krænkelse af den fri statsborgers naturlige ret ophævet i 1788, men det blev altså genindført ved renteforsikringsloven af 1958 — dog kun for de mennesker, der har været så formastelige at søge at blive sikret ved en kapitalpensionsordning og senere har skiftet til en anden arbejdsgiver. Det synes på tide at ophæve dette stavnsbånd, således at arbejdstagere frit kan skifte arbejdssted, uden at deres vilkår for alderdommen eller deres familiebetryggelse forringes. Selv om den højtærede finansminister måske ikke vil få nogen frihedsstøtte rejst til ære, fordi han ændrer disse regler, kræver almindelig retfærdighed over for et stigende antal borgere, at reglerne ændres. Statens fiskale tarv vil næppe lide væsentligt derved, hvorimod mange, der ellers kommer ud for at svare afgift med klækkelige beløb, vil undgå denne.

Finansministeren (Poul Hansen): Må jeg først takke det ærede medlem for den venlighed, det ærede medlem har vist mig ved at udskyde spørgsmålets besvarelse en uge. Jeg ville gerne have kunnet kvittere for denne venlighed med en anden, nemlig ved at svare imødekommende, men jeg ser mig desværre ikke i stand til det.

Det er jo rigtigt, at man ved cirkulæret af 29. september 1961 har lempet anvisningen i 1958-cirkulæret derhen, at afgiftsfriheden for de gamle ordninger efter renteforsikringsloven opretholdes uanset arbejdsgiverskifte, såfremt det i den pensionsaftale, som forelå den 1. januar 1958, var bestemt, at pensionsmidlerne ikke blev fri ved fratræden. Når man ikke har ment at

kunne gå videre, er det ud fra den antagelse, at det ikke har været lovens hensigt, at senere ændringer i aftalen skulle få betydning for afgiftspligten.

Jeg skal i denne forbindelse pege på, at det må anses for højt tvivlsomt, om en sådan senere aftale om forlænget båndlægelse overhovedet gyldigt kan træffes; da den normalt udelukkende vil være i arbejdstagerens interesse, er den efter almindelige regler formentlig ugyldig som selvåndlægelse.

Jeg må herefter mene, at man ved skatte-departementets cirkulære af 29. september 1961 har strakt sig så vidt, som det kan anses for foreneligt med renteforsikringslovens overgangsregler for de gamle kapitalpensionsordninger, og jeg finder derfor ikke, at der er grundlag for at foretage de ændringer, som det ærede medlem her har omtalt.

Hagen Hagensen: Jeg takker den højtærede finansminister for svaret; selv om det ikke var imødekommende, skulle man måske alligevel overveje at få ændret reglerne, og der er vel god grund til at henvise spørgsmålet til nærmere overvejelse i renteforsikringsudvalget, som formentlig er nær ved at slutte sit arbejde. Det kunne dog være, at de særlig kyndige dér ville komme til et resultat, som kunne hjælpe de mennesker, hvem den ordning, der er nævnt i spørgsmålet, går ud over.

Jeg henstiller dette til den højtærede minister.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1963-64.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 58) findes i tidenden sp. 1530, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 401).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.